

zuju pravilo. Osobito se preporuča, jer slijedi, pače još bolje provodi metodu, kako ju je zaveo u svojoj sinoptičkoj gramatici Jacquet, koju je izdao godine 1927.

Dr. Nikola Žuvić.

Dr. Max Meinertz: *Einleitung in das Neue Testament*, 4. izdanje, Paderborn 1933, Schöningh.

Ovo je uvod, koji je god. 1898. izdao najprije dr. Alojzije Schäfer, a Meinertz ga preradio i izdao pod zajedničkim imenom sa Schäferom 1912. (predgovor napisao biskup Schäfer) i god. 1921. Sada je 4. izdanje objavljuje Meinertz samo pod svojim imenom. Knjiga je u glavnom ostala u onom okviru, kako ju je zamislio i izdao pok. Schäfer, ali ju je Meinertz preradio, umnožio, neke stvari posebno razvio i što je najvažnije preinačenje je Meinertzovo mnogo dublje. U općem dijelu kao i kod Pavlovih poslanica, koje je već Schäfer postavio prije evanđelja i katoličkih poslanica, jer su vremenski prije napisane, nema znatnijih promjena. Na str. 176 : dalje, gdje je govor o evanđeljima vidimo mnoge dodatke i izmjene, mnogo citira najnovija djela, tumači povijest same riječi, evanđelje kao literarna vrsta. Nastavlja do str. 183. proučavanjem najranijih svjedoka autentičnosti i ovaj je odlomak potpuno izmijenio prema trećem izdanju, koje imam trajno kod sebe. Premda je nadodao mnogo stvari, ipak je ovo izdanje kraće od prijašnjeg (ekonomizirao je Meinertz u nabranjanju dokaza, koje je međutim temeljito produbio). Citira i najnoviju literaturu kao i značajnije studije (str. 51. dalje i 178. dalje) pa i u pojedinostima. Na str. 184—186. važno je napomenuti, iznosi »sistematski« i katehetski nacrt Matejeva evanđelja tako jasno i pregledno, da nema ništa zajedničkog s onim teškim i dosta konfuznim u prvim izdanjima, pogotovo iz god. 1898. (u trećem izdanju 1912. str. 209—211).

Potreban je bio jedan temeljiti i kraći uvod u sv. Pismo Novoga Zavjeta na njemačkom jeziku. Od njemačkih profesora i slušača, saznao sam, da i oni većinom upotrebljavaju razne skripte, jer postojeći udžbenici ili su preopširni ili ne zadovoljavaju ili se novi ne mogu štampati radi novčanih poteškoća. Meinertz je zbilja uspio. Kratak je, jasan, točan i što je vrlo važno logičan i nigdje prisiljen. Kritičan je i dubok, ali nada sve ortodoksan. Katolički je moment naglašen i zaključci u sporazumu i duhu biblijske komisije slijede spontano. Izvršno pozna sve najnovije rezultate biblijske nauke u svim njezinim granama. Bogata literatura je lijepo i sistematski poredana, a što je i naravno prioritet imaju katolički pisci. Možda bi se dalo prigovoriti pretjeranom navadanju samo njemačkih djela, pa i onih manje vrijednosti na štetu boljih u drugim jezicima (Osim engleskih djela mora se biblicista u novije vrijeme više obazirati i na francuska, pa i talijanska i španjolska djela). Dok svi pisci zadnje vrijeme posvećuju više pažnje Talmudu i drugim rabinskim spisima u tumačenju Novog Zavjeta, Meinertz, što mi se inače sviđa, više nego historijskom tumačenju posvećuje se više teološkom. Poznavaoći prvih izdanja posegnut će i za ovim.

Dr. Nikola Žuvić.

Jean M. Restrepo Restrepo S. J.: *Concordats conclus durant le pontificat de la Sainteté le Pape Pie X.* (Traduits en latin et en français avec des notes). — Roma, Pontificia Università Gregoriana 1934, 8° p. XV+307, lire 40.